

HEADSHOT

RITA BULLWINKEL

HEADSHOT

roman

Vertaald door Barbara de Lange

KOPPERNIK

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De vertaalster ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Oorspronkelijke titel *Headshot*

Copyright © 2024 Rita Bullwinkel

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Barbara de Lange

Vormgeving omslag Luke Bird

Foto voorzijde © Jenna Garrett

ISBN 978 90 834 6352 0 / NUR 302

www.kopernik.nl

voor mijn zusje, Audrey, die van alles getuige was

Uit 'Games for Girls' van de hoogleraar Klassieke
Oudheid Thomas F. Scanlon:

Pas na de klassieke periode mogen meisjes deelnemen aan sportevenementen voor mannen. De schaarse vermeldingen daarover zijn van late datum, wat wijst op uitzonderlijke maatschappelijke omstandigheden... In een in Delphi gevonden inscriptie uit de eerste eeuw na Christus is sprake van jonge vrouwen die in eigen persoon meedongen in strijdwagen- en hardloopwedstrijden... Waarschijnlijk wedijverden deze meisjes echter alleen met andere meisjes, zoals in een wedstrijd voor dochters...

DE TWAALFDE JAARLIJKSE

DOCHTERS VAN AMERIKA CUP

VOOR VROUWEN ONDER DE ACHTTIEN

— *IN* —

BOB'S BOXING PALACE

— *TE* —

RENO, NEVADA

14 JULI-15 JULI 20XX

14 JULI

Artemis Victor

Iggy Lang

Andi Taylor

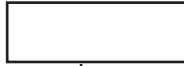
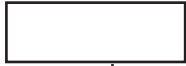
Izzy Lang

Kate Heffer

Rose Mueller

Rachel Doricko

Tanya Maw

ARTEMIS VICTOR

VS.

ANDI TAYLOR

ANDI TAYLOR SLAAT haar handschoenen tegen elkaar, stompt zich op haar platte buik, denkt niet aan haar moeder die thuis is met haar kleine broertje, niet aan haar auto die het maar net tot hieraan toe haalde, niet aan haar vakantiebaantje in het stampvolle gemeentelijke zwembad waar ze toezicht hield, niet aan de vierjarige die ze zag doodgaan, aan de vierjarige die in wezen door haar dood is of aan zijn blauwe gezicht. Ze zouden de taak om kinderen te redden niet aan tieners moeten toevertrouwen. Al heb je nog zoveel reanimatielessen gevolgd. Ze heeft het jongetje gedood met haar afdwalende blik. Op zijn zwembroek stonden rode vrachtautootjes. Hij zag eruit alsof hij van plastic was. Hoe zijn dijbeentje aanvoelde toen ze hem van de bodem van het zwembad naar boven haalde, al dood, en hoe makkelijk hij was vast te houden, omdat hij zo klein was, daar denkt ze niet aan. Ze kijkt naar het dakraam en het licht dat het doorlaat in deze avondse sporthal en ze denkt aan de dingen die ze altijd fout doet als ze vecht, haar luie linkerdekking, haar linkerhand die wegzakt en haar gezicht niet meer beschermt als ze er niet aan denkt. Ze bedenkt ook hoe Artemis Victor haar te grazen zal nemen. Als Andi Taylor daar niet aan denkt is de partij binnen de kortste keren voorbij. Andi Taylor moet aan haar afstand en haar

buik denken. Andi Taylor moet aan haar bokshouding denken.

Ze zitten nog en kijken elkaar vuil aan. Ze kennen elkaar, maar hebben nog nooit tegen elkaar gevochten. Wanneer je lid wordt van de boksvereniging voor jonge vrouwen moet je tweehonderd dollar betalen aan die nep-sportbond en dan krijg je een 'gratis' abonnement op het tijdschrift, waarin profielen staan van de leden, jonge bokseisjes, allemaal, zodat je kan zien wie er nog meer zijn, ook al zitten ze aan de andere kant van het land, en je een aardige indruk krijgt van degene tegen wie je moet, en je weet tegen wie zij heeft gevochten en tegen wie ze gaat vechten en wat haar favoriete hobby is want godmagweten wat voor journalist dit flut-tijdschrift volschrijft, maar diegene, wie het ook mag zijn, denkt waarschijnlijk dat dat waardevolle informatie is die in elk sportersprofiel thuishoort, want in elk nummer staat het: naam, woonplaats, lievelingskleur, hobby, gewonnen en verloren wedstrijden, foto van het meisje met bokshandschoenen aan. De foto is een vrije kwestie want sommige meisjes kiezen voor een foto in hun sporttenue, terwijl andere een foto kiezen in halterttop, met hun haar los, hun hoofd omhoog en hun handschoenen op hun heupen.

Andi Taylor zou Artemis Victor overal herkennen aangezien Artemis Victor de jongste van de drie zusjes Victor is, een boksfamilie waarvan de ouders naar elke wedstrijd van Artemis komen in een t-shirt met daarop 'Victor', wat natuurlijk belachelijk is, zo'n vermelding van de overwinningen van hun dochters op hun borst.

Iedereen kent de zusjes Victor en wat ze hebben ge-

wonnen en wat ze hebben verloren en de juryleden behandelen de familie van Artemis als oude vrienden, wat in de bokswereld extra irritant is omdat er bij een beslissing vaak een groot grijs gebied is, en als je weet dat een jurylid een bijzondere band heeft met de deelnemers, ga je onwillekeurig denken, ik word benadeeld, ik kan het wel schudden, had ik maar ouders die bereid waren bevriend te raken met mijn coaches, had ik maar ouders die vrij konden nemen van hun werk, die niet werkten, die konden komen kijken om me te zien winnen.

Meneer en mevrouw Victor zitten op klapstoelen naast de boksring. Er zijn een stuk of vijftientig andere toeschouwers: juryleden, andere boksmeisjes, een verslaggever van de stadskrant, een verslaggever van het tijdschrift van de Boksbond voor jonge vrouwen, ouders, een grootmoeder, coaches en Bob, de eigenaar van deze sportclub.

Bob is ook coach, maar hij coacht in de regel geen vrouwen. Er is geen speciale deelnemer die hij graag wil zien winnen. Zijn zaal was gewoon de juiste plaats voor het toernooi. Alle coaches zijn mannen en alle coaches hebben zelf een sportschool, en alle coaches vragen een honorarium van de meisjes om, voor een deel, de Boksbond voor jonge vrouwen te betalen, die de coaches weer betaalt om regionale kampioenschappen in hun sportschool te mogen organiseren. Sommige coaches waren vroeger amateurbokser, maar de meeste hebben nooit op het niveau gevochten waarop deze

meisjes vechten. De coaches van de meisjes komen naar het toernooi om hun cheque van de bond te innen. Tussen de rondes door praten de coaches wel met Artemis en Andi, maar ze komen alleen met clichés en nutteloze informatie. Alles wat de coaches de meisjes hebben geleerd ligt in het verleden. De woorden van de coaches in Bob's Boxing Palace zijn als het geluid van de lawaaiige plafondfan. Artemis en Andi hadden liever gehad dat ze onder minder geluidsvervuiling konden boksen. Elk ander geluid dan de dreun van een stoot leidt maar af.

Artemis Victor rolt met haar schouders. Ze kijkt naar Andi Taylor en denkt Wat ben jij lelijk. Ik ben knapper dan jij en ik ga je ook nog eens verslaan.

Artemis taxeert altijd de lichamen van vrouwen. Ik ben de knapste in deze zaal, denkt ze. Daar verderop zit één vrouw die misschien knapper is, als je houdt van meisjes die eruitzien als drugsverslaafden. Je hebt mannen die houden van meisjes die eruitzien als drugsverslaafden. Als Artemis Victor zichzelf in de toekomst ziet, ziet ze zich als een supergeslaagde vrouw in een groot huis, misschien in Miami, niet als een drugsverslaafde. Artemis Victor heeft een teddybeer met een poppen-t-shirt waarop 'Victor' staat.

'Zet 'em op!' roept mevrouw Victor.

Artemis Victor denkt altijd dat ze gaat winnen. Het is niet verkeerd om je dat aan te leren. Als het lukt je

onzekerheid uit te bannen is het handig dit als wapen in te zetten. Artemis Victor haat haar oudste zus. Haar oudste zus heeft vier jaar geleden de Dochters van Amerika-Cup gewonnen. Haar middelste zus haalde zilver. Zelfs als Artemis de hele zoi winst, het hele toernooi winst en de beste van het land wordt, de beste vrouw onder de achttien van de Verenigde Staten wordt in boksen, dan nog staat ze achter bij haar oudste zus, Star Victor, want Star werd vóór haar de beste van het land en is nu getrouwd en heeft een kind en is een eind op weg naar een eigen huis om niet te zeggen rijkdom.

Artemis Victor heeft geen idee wat je moet doen om een eigen huis te krijgen, maar ze weet wel wat je moet doen om anderen te verslaan, wat ook wel lijkt op het bezitten van een huis: anderen verslaan om het bezit van een stuk van de aarde en dat stuk helemaal van jezelf maken, zonder het met anderen te hoeven delen, omdat het bezit van het perceel het product is van jouw zege over andere mensen, zoals wanneer jij meer geld hebt gewonnen dan zij, waardoor deze lap grond nu voorgoed van jou is.

Het is niet zo dat Artemis Victor dom is. Ze zou een uitstekende bankier zijn, hoewel ze wijnhandelaar zal worden. Alleen zijn haar waarden erg beperkt. Ze heeft een waanzinnig scherp oog, zodat ze mensen kan doorgronden, weet wat ze denken achter de woorden die ze zeggen, opmerkt hoe mensen zich gedragen als

ze met je praten, of ze al of niet in je geïnteresseerd zijn. Ze weet met welke leraren op de middelbare school ze medelijden moet hebben: degenen met ogen die heen en weer schieten op zoek naar iemand die naar hen luistert. Ze weet meteen iets te zeggen om mensen het gevoel te geven dat ze graag wil horen wat ze te vertellen hebben.

Artemis Victor is ook vegan. Ze heeft oprecht te doen met dieren. Dat stond ook in haar profiel in het tijdschrift van de Boksbond voor jonge vrouwen (de *BVJV*). Artemis Victor is dol op dieren. Ze heeft ooit een documentaire gezien over de mishandeling van walvissen in themaparken en vindt ook dat ze moeten worden vrijgelaten.

De scheidsrechter staat midden in de boksring en vertelt de meisjes dingen over regels die ze allang weten en al honderd keer hebben gehoord. Ze knikken en staan van hun kruk op en beginnen te huppen. Andi hupt veel meer dan Artemis. Artemis komt naar voren, bedaard. Ze dragen allebei satijnen shorts en een sportbeha en een tanktop. Het elastiek van de tailleband maakt striemen in hun huid die nog uren blijven nadat ze hun shorts hebben uitgetrokken.

Een week geleden trok Andi toen ze thuiskwam haar shorts uit en keek naar de rode ring ribbels die haar sportbroekje op haar buik had achtergelaten. Ze voelde met haar vingers aan de indrukken. Toen de sporen een uur later waren verdwenen vond ze het jammer dat ze ze niet meer had. Ze leken haar een bewijs van de inspanning die ze had geleverd. Ze wou dat ze kon

rondlopen met een blauw oog dat ze aan een gewonnen partij had overgehouden om anderen te laten zien dat ze bokste, om anderen te laten zien dat ze met haar lichaam iets zwaars deed.

Andi's knie steekt te ver uit en Artemis komt naar voren om Andi te dwingen de knie weer onder haar heupen te brengen. Dit is de aftasttijd – de momenten waarin de bokser moet kijken of de tegenstander zwakke plekken heeft en zo ja, waar.

Als Artemis al een zwakke plek heeft dan zit 'em die in het feit dat ze een familietalent heeft. De overwinningen van haar zussen kleven aan haar. Ze wordt er constant aan herinnerd. Dit is het toernooi waarop ze net zo goed kan worden als haar oudste zus, of de slechtste bokser van de familie. Zo'n soort overgeërfd talent als bij de familie Victor is zeldzamer bij boksen dan bij andere sporten, maar komt wel voor. De bokswereld van jonge vrouwen is zo klein dat de Victors die zouden kunnen veroveren.

Andi Taylors knie staat nog steeds niet goed. Artemis trekt haar lip tot haar neus toe op om haar rode, met een beetje bedekte tanden te tonen.

De biceps van Artemis zijn spierbonken. Ze kan harder slaan dan dat de meeste mensen een bal kunnen gooien. Haar rugspieren liggen als twee heuveltjes gewelfd aan weerskanten van haar nek. Artemis bemerkt een zwak-

ke plek in Andi's manier van bewegen, waar Artemis een rake klap denkt te kunnen uitdelen. Artemis Victor denkt dat ze Andi Taylor kan raken. Precies als Artemis dat denkt plaatst Andi een stoot op de linkerkzijde van Artemis Victors ribbenkast.

Het is een harde klap die door de jury meteen als raak wordt beoordeeld. De score wordt luid omgeroepen zodat iedereen het kan horen. Dit is immers een partij om punten. Daarom dragen ze een verdikte bokshelm die hun oren, wangen en voorhoofd omklemt en onder hun kin is vastgegespt. Dit is schijfschieten.

Andi had een lege tunnel gezien tussen haar rechtervuist en Artemis' linkerribben. Hij leek wel verlicht, alsof hij erom vroeg te worden gevuld door Andi's vuist. Andi had haar hand in de opening naar Artemis' lichaam gestoken, die lege tunnel, en vulde die opening toen nog eens, keer op keer, totdat de scheidsrechter tussenbeide kwam.

De scheidsrechter had de binnenkant van Andi's bokshandschoenen gecontroleerd voordat hij ze om haar polsen had getapet. Hij had gecontroleerd of ze er geen lood in had gedaan. Dat gebeurt altijd voor een wedstrijd. Het is een van de regels van de bond.

Andi vindt het geweldig als de scheidsrechters in haar handschoenen voelen. Ze vindt het leuk te zien hoe hun handen een opening in gaan waar haar handen straks in gaan. Het feit dat ze ze altijd controleren geeft

Andi het gevoel dat ze in staat is tot moord. Ze vindt het geweldig als een volwassene bevestigt dat haar vuist een wapen kan zijn. Misschien kon ze er wel een steen in stoppen. Misschien is ze wel in staat het meisje met wie ze vecht te doden. Elke keer dat de scheidsrechters in haar handschoenen kijken is het alsof ze zeggen, Jij bent in staat iemand te doden, wat Andi een fijn gevoel geeft. De meeste mensen in haar leven schijnen niet te geloven dat ze tot wat dan ook in staat is, laat staan iemand met opzet doden, en doordat ze het jongetje heeft vermoord met haar afdwalende blik vraagt ze zich af of ze ook in staat is iemand met haar vuisten te doden.

Dat jochie met het korte rodeautootjesbroekje, daar dacht Andi niet aan, dat was niet eens het ergste wat Andi was overkomen, of het eerste lijk dat ze ooit had gezien. Maar wel was dit het kleinste (het andere lijk was dat van haar vader geweest). Juist omdat het dode jongetje zo klein was had ze hem extra weerzinwekkend gevonden. Het was zo'n mooie droge dag geweest. Ze had niet gehuild. Ze moest overgeven toen duidelijk werd dat het rodeautootjeskind niet meer tot leven kon worden gewekt. Door dat overgeven kreeg Andi het gevoel dat ze zelf een klein kind was. Haar instinctieve lichamelijke afkeer van het dode rodeautootjeskind verbaasde haar. Het was het beeld van zijn dijbeentje zo klein als een maïskolf waar ze van moest overgeven. Andi plaatste nog een stoot, dit keer tegen Artemis' schouder. Hoe lang kon ze weggkomen met die stoten tegen Artemis Victor?

